

Lucy Strange

Ons kasteel aan zee

Vertaling:

Aleid van Eekelen-Benders

GOTTMER

PROLOOG

De zuidoostkust van Engeland

HERFST 1931

De eerste keer dat mijn vader ons de legende van de Wyrm en de Stenen vertelde was ik nog heel klein. Het was Halloween en we gingen met hem naar de staande stenen boven op de klif om *snapdragon* te spelen en spookverhalen te vertellen. Dat had Magda, mijn grote zus, bedacht en we waren door het dolle heen toen hij er mee instemde. Ik droeg heel voorzichtig de schaal met in cognac geweekte rozijnen naar buiten terwijl mijn vader met een lantaarn het pad vóór ons bescheen. Mag kwam uitgelaten huppelend achter ons aan, ze was dronken van de avondlucht en opgewonden omdat we in het donker nog naar buiten mochten. Het was vast niet lang na het avondeten, maar voor mijn gevoel moest het al bijna middernacht zijn – het spookuur. Het wemelde in het duister van de geesten.

We sloegen dekens om onze schouders en gingen dicht bij elkaar op de klif zitten tussen de vier staande stenen, die boven ons uit torenden. Mijn vader stak de cognac in de snapdragonschaal aan, en de vlammetjes flakkerden vervaarlijk en wierpen schaduwen op onze gezichten. Ik had het spel nog nooit gedaan. Mijn vader en mijn zusje begonnen heen en weer te wiegen, van voor naar achter, en zongen daar vrolijk bij: ‘Snip! Snap! Draak!’ Ze gristen de brandende rozijnen uit de vlammen.

Ik herkende die vreemde, eentonig zingende, nachtmerrieachtige wezens niet. Ik was zelfs een beetje bang voor ze. Maar toen kreeg ik het ritme van hun woorden

te pakken en ging ik meedoen, ik graaide in de vreemde blauwe vlammetjes en schrokte de gloeiend hete rozijnen op.

*Kijk die blauwe tong eens likken,
O, wat zal hij jullie prikken!
Snip! Snap! Draak!*

Na het spel, toen de vlammetjes waren gedoofd en onze gezichten alleen nog door de lantaarn werden verlicht, vertelde mijn vader ons het verhaal van de staande stenen.

‘Heel lang geleden,’ begon hij, en zijn gezicht, dat in het lamplicht iets van een doodskop kreeg, werd plotse-ling ernstig, ‘kwam er hier aan de kust dikke mist op. Dat was heel vervelend voor de vissers en hun gezinnen, want zolang die mist er hing konden ze niet gaan vissen, maar voor de gezinnen van de opvarenden van de *Aurora* was het nog erger. De *Aurora* was de ochtend voor de mist opkwam uitgevaren, en nog steeds niet teruggekeerd.

Er waren vier mannen aan boord en alle vier hadden ze een dochter. Elke avond liepen die meisjes hand in hand vanaf de haven het pad op, helemaal tot hier boven op de klif, om het seinvuur aan te steken, en ze hielden dat vuur de hele lange, koude nacht brandende. Ze hoopten dat de *Aurora* niet was gezonken, maar alleen ergens in de mist was verdwaald, en dat de heldere vlammen het bootje de weg naar huis zouden wijzen. De vierde avond

hadden alle andere dorpsbewoners de hoop opgegeven. De *Aurora* was vast en zeker verzwolgen door de Wyrm, zeiden ze – de verraderlijke zandbank die in de schaduw van de torenhoge kliffen verscholen lag. De Wyrm had in de loop der eeuwen vele honderden schepen schipbreuk doen lijden, en hij hongerde naar een nieuw slachtoffer.

Maar de meisjes hadden nog een laatste restje hoop. Die avond liepen ze net als anders het slingerende klifpad op. Net als anders staken ze het vuur aan en hielden het brandende, en zaten ze op de uitkijk en wachtten ze tot hun vaders terugkwamen, maar na die nacht kwamen ze niet meer naar beneden.

Hier in het donker, precies op de plek waar wij nu zitten, zongen de meisjes een lied speciaal voor de zee. Ze zongen het mooiste, droevigste lied dat ooit te horen is geweest. Een lied over liefde, trouw en opoffering, waarin ze het allergrootste geschenk beloofden als de *Aurora* maar veilig naar de haven terugkeerde. Ze zaten daar te zingen, en terwijl ze dat deden, zagen ze de mist dunner worden. En daarom bleven ze zingen.

Algauw brak de dag aan en de meisjes stonden samen op, nog steeds hand in hand, terwijl het duister verdween en de zon opkwam boven de zee. Hun witte jurken bolden als zeilen in het eerste briesje dat de kust in vier lange dagen en nachten begroette. Er leek een spookachtig bootje op de grauwe golven te dobberen en de meisjes wisten dat het de *Aurora* was. Ze bleven doorzingen, maar nu van blijdschap, terwijl ze het vissers-

bootje daar beneden naar de haven zagen varen.

Onder de zeespiegel kronkelde de Wyrm. Hij had de *Aurora* teruggegeven, maar nu was hij kwaad; hij voelde zich bedrogen en had nog steeds honger. Daarom nam hij het enorme offer aan dat de meisjes hadden beloofd: hij nam hun ziel. Tentakels van mist reikten uit de zee omhoog, ze kropen over de rand van de klif en drongen hun hart binnen. Terwijl de zon boven het glinsterende water oprees, veranderden de vier dochters in steen.'

Er ging een afschuwelijke rilling door me heen. Ik had het ijskoud en voelde me heel vreemd. Toen ik naar Mag keek, zag ik dat ze net een standbeeld leek en dat haar mond openhing. Heel even dacht ik dat zij misschien ook in steen was veranderd, maar toen slikte ze en knipperde ze met haar ogen. Mijn vader praatte nog steeds, al was zijn stem nu heel zacht – niet meer dan gefluister.

'Ze zeggen dat de Dochters van Steen hier op onze klif staan als waarschuwing voor de mensen die op dit gevaarlijke water varen. Als je je ogen dichtdoet en heel goed luistert, kun je misschien nog net hun droevige, mooie, spookachtige lied horen...'

Tijdens het verhaal moest er zeemist zijn opgekomen; het leek of slierten ervan over de klif kropen. Ik voelde dat de vier stenen om ons heen ons gadesloegen. Ik kon ze bijna horen ademen. Mijn hart bonsde nu in mijn keel. Ik hoorde een gefluisterd lied, zacht als het gesis van zeeschuim over kiezels, het geruis van een zeebriesje door een lange witte jurk.

Voor mijn vader en mijn zusje was de legende van de Wyrn en de Stenen niet meer dan dat: een legende, ver weg achter de mist van eeuwen. Maar voor mij was het anders. Vanaf het moment dat ik het verhaal voor het eerst hoorde, wist ik dat het meer, veel meer betekende. Dat wist ik door de kilte die tot diep in mijn botten drong, door het kippenvel over mijn hele lijf. Ik wist dat de oeroude magie van onze kliffen echt was, en dat ik was voorbestemd om op de een of andere manier een deel van die legende te worden.

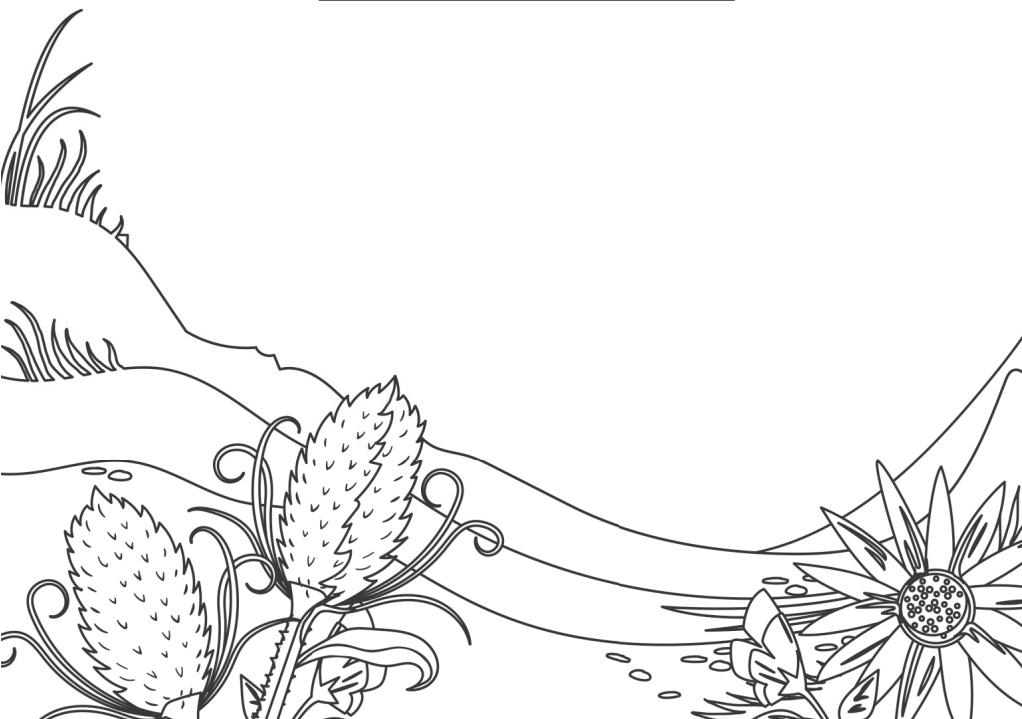

DEEL 1

Augustus 1939

I

Op de allereerste dag van de oorlog kwam Magda thuis met een kapotte lip. Een dik oog had ze ook, en dat beloofde een grote paarsblauwe plek te worden. Haar knokkels waren rood en geschaafd.

‘Wat is er gebeurd, Mag?’ vroeg ik geschrokken. ‘Heeft een van de meisjes op school dat gedaan?’ Maar mijn zusje lette niet op mij. Ze stormde het pad over en door de keukendeur naar binnen.

Mag is nogal een onstuimig type. Het leven met haar is een beetje alsof je in het gezelschap van een half tamme tornado bent, maar hoe opvliegend ze ook is, ze had nog nooit echt gevochten. Mutti zei dat ze aan de keukentafel moest gaan zitten. Voorzichtig maakte ze met warm water en toverhazelaar mijn zusjes oog, lip en knokkels schoon.

Ik bleef bij de keukendeur treuzelen en keek toe.

‘Vertel me alsjeblieft wie dit heeft gedaan, Magda,’ zei mutti.

‘Dat maakt toch niks uit, wie het was,’ mompelde Mag. ‘Ze hadden het allemaal kunnen zijn. Ze zeiden allemaal hetzelfde.’

‘Wat? Wat zeiden ze dan?’

Maar Mag ademde alleen maar diep en beverig in en hield haar mond.

Ik zag mutti’s ogen glimmen van de tranen. Ze knipperde ze weg, veegde haar handen af aan haar schort en ging door met koken. Ze streek met haar onderarm het haar uit haar gezicht en snipperde toen snel een ui. Ik vroeg me af of ze echt een gesnipperde ui nodig had voor het eten, of dat ze alleen maar een excuus voor haar tranen zocht.

Mijn vader nam Mag mee de tuin in, waar het al donker werd, en ik volgde hen op een afstandje. Ik pakte een gieter en deed alsof ik druk bezig was de groenten water te geven.

Mag en pap stonden bij de omheining achter in de tuin zachtjes te praten, of beter gezegd, pap praatte zachtjes en Mag tuurde met haar armen over elkaar naar de grond. Met de neus van haar ene schoen schopte ze tegen het gras. Na een poosje hoorde ik haar zeggen: ‘Jij hebt ze niet gehoord, pap. Jij hebt niet gehoord wat ze over mutti zeiden.’

Ik moet nog iets vertellen over mijn familie, en vooral over mijn moeder: waarom we haar mutti noemen, en